

Ilija – broj pet

Proročka šutnja

Jeff Pippenger

2023-10-03

Kad je Ilija naveo Ahaba da sazove sav Izrael na Karmel, to je predoznačilo kako Bog izvodi crkvu iz Mračnog doba 1798. godine nakon tri i pol godine progonstva te ih vodi do 1844., a potom do 1863. Te tri godine predstavljaju posljednja tri međaša u strukturi „sedam vremena“, kako ih je Izaija iznio u sedmom poglavlju.

Ista povijest iz 1798., 1844. i 1863. bila je također predočena u tipu kada je Mojsije poveo sinove Izraelove iz egipatskoga ropstva do gore Sinaja. Povijest prvoga i drugoga anđela predstavlja mileritski pokret, koji je započeo u vrijeme svršetka 1798. i trajao sve dok pokret nije postao crkva 1863. Ilija i Mojsije dva su glavna svjedoka mileritske povijesti, a oni su i dva glavna svjedoka u knjizi Otkrivenja tijekom povijesti trećega anđela.

Mileritski pokret označava početak vječnoga evanđelja iz Otkrivenja četrnaest, a Future for America označava završetak. Između početnoga pokreta milerita i završnoga pokreta nalazimo Crkvu adventista sedmoga dana. Prema adventističkim crkvenim povjesničarima, 1856. godine ostatak mileritskoga pokreta ušao je u laodicejsko stanje, čime je završilo filadelfijsko razdoblje koje je obuhvaćalo 1798. do 1856. godine.

U prethodnom članku pokazali smo da je nadahnuće razočaranje pri prijelazu preko Crvenoga mora uskladilo s velikim razočaranjem iz 1844. U tom je trenutku u Mojsijevoj povijesti stigao ispit subote, kako ga predstavlja mana. Na istoj proročkoj točki svjetlo koje je došlo iz Svetinje nad svetinjama započelo je proces kušnje i pročišćenja, počevši sa subotom, za one koji su prešli more i vjerom ušli u Svetinju nad svetinjama. Proces kušnje koji je prethodio 1844. započeo je u Mojsijevoj povijesti pri njegovu rođenju, a za milerite 1798. godine, s umnoženjem znanja za koje je Daniel naznačio da će proizvesti trostupanjski proces kušnje koji je vodio k sudu.

Mnogi će se očistiti, ubijeliti i iskušati; ali bezbožnici će bezbožno postupati; i nitko od bezbožnika neće razumjeti, a razumjet će mudri. Daniel 12:10.

Otvaranje suda 22. listopada 1844. bilo je predočeno sudom nad faraonom, koji je započeo s prvorodencima Egipta, a završio u vodama Crvenoga mora. Jednom kad su mudri vjerom ušli u Svetinju nad svetinjama, ili prošli kroz Crveno more, proces kušanja koji je započeo u vrijeme svršetka 1798. nastavio se i nakon 1844. godine. U Mojsijevoj povijesti to je bilo prikazano kroz deset kušnji, u kojima je Izrael podbacio na svakome koraku. Posljednja od tih deset kušnji bila je kada je dvanaest uhoda izvidjelo Obećanu zemlju. Prva kušnja u Mojsijevoj povijesti bila je kušnja s manom, koja predstavlja subotu, a za milerite je subota bila prepoznata kao prva kušnja nakon 22. listopada 1844. Budući da je u objema usporednim povijestima prva kušnja bila subota, sljedećih devet kušnji u Mojsijevoj povijesti pokazuje da će nakon 1844. postojati niz kušnji koje će voditi ili u ulazak u Obećanu zemlju ili u pustinju smrti. Godina 1863. predstavlja završnu kušnju za

milleritski pokret. Ovo razmatranje započet ćemo ondje gdje se dvanaest uhoda vraća sa svojim izvješćima o Obećanoj zemlji.

I vratiše se s uhođenja zemlje nakon četrdeset dana. I dođoše k Mojsiju i Aronu, i k svoj zajednici sinova Izraelovih, u pustinju Paran, u Kadeš; i donesoše im izvješće, njima i svoj zajednici, te im pokazaše plod zemlje. I pripovjediše mu i rekoše: Dođosmo u zemlju u koju si nas poslao, i doista teče medom i mlijekom; a ovo je njezin plod. Ali je narod koji prebiva u toj zemlji snažan, i gradovi su utvrđeni i vrlo veliki; štoviše, ondje smo vidjeli Anakove sinove. Amalečani prebivaju u zemlji na jugu; Hetiti, Jebusejci i Amorejci prebivaju u gorju; a Kanaanci prebivaju uz more i uz obalu Jordana. Tada Kaleb umiri narod pred Mojsijem i reče: Pođimo odmah gore i zaposjednimo je, jer je zacijelo možemo nadvladati. Ali ljudi koji su pošli s njim rekoše: Ne možemo poći gore protiv toga naroda, jer su jači od nas. I proniješe među sinovima Izraelovim zao glas o zemlji koju su uhodili, govoreći: Zemlja kroz koju smo prošli da je uhodimo zemlja je koja proždire svoje stanovnike; i sav narod koji smo u njoj vidjeli jesu ljudi velika stasa. Ondje smo vidjeli i divove, Anakove sinove, koji potječu od divova; i sami sebi činili smo se kao skakavci, a takvi smo bili i u njihovim očima. Brojevi 13,25–33.

Ovaj odlomak iz Knjige Brojeva sadržava neke vrlo važne istine koje valja uočiti, a koje bi se lako mogle previdjeti ako se povijest koja je u njemu prikazana ne promatra kao predlika milleritskog pokreta. Jedna je pojedinost da su pobunjenici sa „zlim izvještajem” padali na svojoj desetoj i posljednjoj kušnji, te su se na toj završnoj kušnji očitovala dva razreda ljudi. Ta dva razreda, koja su se razvijala tijekom povijesti prethodnih devet kušnji, očitovala su svoj karakter na temelju toga koji su „izvještaj” izabrala prihvatiti. Godine 1863. milleritski adventizam odbacio je Mojsijev izvještaj, kako je prikazan proročanstvom o ropstvu u Levitskom zakoniku dvadeset i šest. Izvještaj koji su iznijeli Jošua i Kaleb bio je jednostavno ponavljanje Božjeg „izvještaja” kroz svu povijest njihova izbavljenja iz ropstva. Od Mojsijeva rođenja nadalje, Bog je obećavao da će ih izvesti iz ropstva i uvesti u zemlju koja je stoljećima prije bila obećana Abrahamu. Jošua i Kaleb predstavljaju one koji su stajali na temeljnom izvještaju; drugih deset uhoda odbacilo je da je Bog uopće dao taj izvještaj.

I sva je zajednica podigla svoj glas i vikala; i narod je plakao one noći. I svi sinovi Izraelovi mrmljali su protiv Mojsija i protiv Arona; i sva im je zajednica rekla: O, da smo pomrli u zemlji egipatskoj! ili o, da smo pomrli u ovoj pustinji! I zašto nas je Gospod doveo u ovu zemlju, da padnemo od mača, da naše žene i naša djeca budu plijen? Ne bi li nam bilo bolje da se vratimo u Egipat? I rekoše jedan drugome: Postavimo sebi vođu pa se vratimo u Egipat. Brojevi 14:1–4.

Kada je 1863. James White napisao članak u Review and Herald odbacujući Millerovo razumijevanje „sedam vremena”, a iste je godine Uriah Smith objavio krivotvorenu kartu lišenu svakoga spomena „sedam vremena” iz Levitskog zakonika, i White i Smith stavili su po strani djelo Williama Millera te primijenili biblijsku metodologiju otpaloga protestantizma. Metodologija otpalih, koje su nedavno bili poistovjetili kao „kćeri Babilona”, upotrijebljena je kao argument za odbacivanje Millerove poruke, koju je usmjeravao anđeo Gabrijel. Pri desetoj kušnji drevnog Izraela izravno su rekli: „Postavimo sebi vođu i vratimo se u Egipat.” Neuspjeh na desetoj i

završnoj kušnji zasniva se na odbacivanju „izvještaja” koji je bio dosljedan izvještaju od samoga početka, te na želji da se vrate u egipatsko ropstvo. Kada je Jeremija simbolično predstavljao one koji su bili razočarani zbog neuspjelog predviđanja iz 1843., Bog ga je izričito pozvao da se vrati Bogu i svojoj prijašnjoj gorljivosti za poruku, ali mu je također zapovjedio da se nikada ne vraća onima koji su bili označeni kao kćeri Babilona.

Stoga ovako govori Gospod: Ako se vratiš, opet ću te dovesti, i stajat ćeš preda mnom; i ako odvojiš dragocjeno od bezvrijednoga, bit ćeš kao moja usta. Neka se oni vrate k tebi, ali ti se ne vraćaj k njima. Jeremija 15,19.

Godine 1863. James White i Uriah Smith postavili su novoga kapetana da ih povede natrag onamo kamo im je bilo zapovjedbno da ne idu. Jošua i Kaleb predstavljaju one koji su željeli ići naprijed, a White i Smith predstavljaju one koji su željeli vratiti se.

Još jedna pojedinost koju valja zabilježiti u odlomku iz Knjige Brojeva jest da je posljednja pobuna, koja osuđuje sve pobunjenike da tijekom sljedećih četrdeset godina pomru u pustinji, jedna od dviju glavnih referenci koje uspostavljaju načelo dan za godinu u biblijskom proročanstvu, što je možda bilo najbitnije proročko pravilo kojim se Miller poslužio kako bi otvorio poruku vječnoga evanđelja i prvoga anđela. Drugo biblijsko svjedočanstvo o tom pravilu nalazi se u knjizi Ezekielovoj.

A kad ih dovršiš, lezi opet na svoju desnu stranu, i nosit ćeš bezakonje doma Judina četrdeset dana: odredio sam ti svaki dan za godinu. Ezekiel 4:6.

Ono što se često ne zamjećuje u vezi s dvama stihovima koji su uspostavili načelo dan za godinu jest povijesni kontekst obaju stihova.

Prema broju dana u kojima ste uhodili zemlju, četrdeset dana, za svaki dan po godinu, nosit ćete svoje opačine četrdeset godina, i spoznat ćete moje uskraćivanje obećanja. Brojevi 14,34.

Stih u Knjizi Brojeva dogodio se na početku drevnoga Izraela i predstavljao je pobunu Božjega saveznog naroda, a stih u Ezekielu dogodio se na kraju drevnoga Izraela i predstavljao je pobunu Božjega saveznog naroda. Kazna na početku bila je smrt u pustinji, a kazna na kraju bilo je ropstvo u zemlji njihovih neprijatelja. Načelo dan za godinu naglašava pobunu saveznoga naroda. Dvije kazne, jedna na početku i jedna na završetku, ali obje različite. Prva je bila smrt iscrpljivanjem tijekom putovanja kroz pustinju, a posljednja zarobljeništvo i ropstvo u doslovnome Babilonu.

Tada Mojsije i Aron padoše ničice pred svim zborom zajednice sinova Izraelovih. A Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov, koji bijahu među onima što su uhodili zemlju, razdriješe svoje haljine. I progovoriše svemu zboru sinova Izraelovih govoreći: Zemlja kroz koju prođosmo da je uhodimo, zemlja je veoma, veoma dobra. Ako je Gospodu po volji, uvest će nas u tu zemlju i dat će nam je, zemlju kojom teče mlijeko i med. Samo se ne bunite protiv Gospoda i ne bojte se naroda one zemlje, jer oni će nam biti kao kruh; njihova ih je zaštita napustila, a Gospod je s nama: ne bojte ih se. Ali sav zbor reče da ih treba kamenovati. Tada se slava Gospodnja pojavi u Šatoru sastanka pred svim sinovima Izraelovim. I Gospod reče Mojsiju: Dokle će me ovaj narod izazivati? I dokle mi neće vjerovati, uza sve znakove koje sam među njima pokazao?

Udarit ću ih pomorom i lišiti ih baštine, a od tebe ću učiniti narod veći i moćniji od njih. A Mojsije reče Gospodu: Tada će to čuti Egipćani, jer si svojom silom izveo ovaj narod iz njihove sredine; i kazat će to stanovnicima ove zemlje, jer su čuli da si ti, Gospode, usred ovoga naroda, da se ti, Gospode, pokazuješ licem u lice, da tvoj oblak stoji nad njima i da ideš pred njima danju u stupu od oblaka, a noću u stupu od ognja. Ako sada pobiješ sav ovaj narod kao jednoga čovjeka, tada će narodi koji su čuli glas o tebi govoriti: Zato što Gospod nije mogao uvesti ovaj narod u zemlju za koju im se zakleo, pobio ih je u pustinji. A sada, molim te, neka se pokaže velika sila Gospoda mogega, kao što si rekao govoreći: Gospod je spor na gnjev i obilan milosrđem, prašta bezakonje i prijestup, ali krivca nipošto ne ostavlja nekažnjenim, nego pohodi bezakonje otaca na djeci do trećega i četvrtoga naraštaja. Oprosti, molim te, bezakonje ovoga naroda prema veličini svoga milosrđa, kao što si opraštao ovome narodu od Egipta pa sve do sada. Brojevi 14:5–19.

Povijest prikazana u ovim redcima postala je biblijski simbol koji se naziva „danom izazivanja“. Na „dan izazivanja“ upućuje se u Psalmu devedeset i petom, Jeremiji trideset i drugom i Hebrejima tri, ali se tim simbolom ovdje nećemo baviti. U prethodnom odlomku istaknuto je važno načelo koje se mora prepoznati. To je načelo također prikazano po proroku Samuelu, Luciferu, Ellen White i, naravno, Mojsiju u ovom odlomku.

I rekoše mu: Evo, ostario si, a tvoji sinovi ne hode tvojim putovima; stoga nam sada postavi kralja da nam sudi, kao i svim narodima. Ali Samuela je to ražalostilo kad su rekli: Daj nam kralja da nam sudi. I Samuel se pomoli Gospodu. A Gospod reče Samuelu: Poslušaj glas naroda u svemu što ti govore; jer nisu odbacili tebe, nego su odbacili mene, da ne kraljujem nad njima. Po svim djelima koja su činili od dana kad sam ih izveo iz Egipta pa sve do ovoga dana, ostavljajući mene i služeći drugim bogovima, tako čine i tebi. Zato sada poslušaj njihov glas; ali ih ipak ozbiljno opomeni i objavi im pravo kralja koji će kraljevati nad njima. I Samuel prenese narodu sve riječi Gospodnje, narodu koji je od njega tražio kralja. I reče: Ovo će biti pravo kralja koji će kraljevati nad vama: uzimat će vaše sinove i postavljati ih sebi za svoja kola i za svoje konjanike, a neki će trčati pred njegovim kolima. I postaviti će sebi tisućnike i pedesetnike; jedne će odrediti da mu oru zemlju i žanju njegovu žetvu, a druge da mu izrađuju oružje za rat i opremu za njegova kola. I uzimat će vaše kćeri da budu mirisarke, kuharice i pekarice. I uzimat će vaša polja, vaše vinograde i vaše maslinike, i to najbolje od njih, te ih davati svojim slugama. Uzimat će desetinu od vašega sjemena i od vaših vinograda, i davati svojim dvoranima i svojim slugama. Uzimat će vaše sluge i vaše sluškinje, vaše najljepše mladiće i vaše magarce, i upotrebljavati ih za svoj posao. Uzimat će desetinu od vaše sitne stoke, a vi ćete biti njegovi sluge. I tada ćete vapiti zbog svojega kralja kojega ste sebi izabrali, ali vas Gospod u onaj dan neće uslišati. Ipak, narod ne htjede poslušati Samuelov glas, nego rekoše: Ne, nego neka bude kralj nad nama, da i mi budemo kao svi narodi, i da nam naš kralj sudi, i da ide pred nama, i da vodi naše bitke. Kad je Samuel čuo sve riječi naroda, prenese ih u uši Gospodnje. A Gospod reče Samuelu: Poslušaj njihov glas i postavi im kralja. Tada Samuel reče ljudima Izraelovim: Idite svaki u svoj grad. 1 Samuelova 8:5–22.

U ovome odlomku drevni je Izrael odbacio Boga kao svojega kralja, a povijest upućuje unaprijed na vrijeme kada su izjavili da nemaju kralja osim Cezara. Odbacili su Božju teokraciju i ustrajali na tome da im se dade kralj iz njihova vlastitog naroda, da bi na koncu objavili da je njihov kralj

rimski kralj. Rimski kralj u posljednjim danima jest rimski papa.

No oni povikaše: Ukloni ga, ukloni ga, razapni ga! Pilat im reče: Zar da razapnem vašega Kralja? Glavari svećenički odgovoriše: Nemamo kralja osim cara. Ivan 19,15.

Odbacivanje teokracije bilo je Samuelu toliko uvredljivo i osobno da ga je razumio kao odbacivanje svoje proročke službe. Ali Bog se pobrinuo da Samuel shvati kako je njihovo odbacivanje bilo odbacivanje Boga, a ne proroka. Ova dva odlomka, koja iznose Mojsijev i Samuelov proročki odnos prema pobuni drevnoga Izraela, pokazuju da kazna za pobunu koja je uslijedila nije bila kraj za drevni Izrael. Još je uvijek postojala skupina, predstavljena Još uom i Kalebom, koja će ući u Obećanu zemlju, a u Samuelovu izvještaju kraj drevnoga Izraela bio je na završetku Izraelovih kraljeva, a ne na početku.

Mojsije je razložno govorio s Bogom da nastavi djelovati s drevnim Izraelom, jer je Mojsije smatrao da bi njihovo privođenje kraju u toj točki pogrešno prikazalo svetu povijest izbavljenja Njegova naroda i Njegovo obećanje da će ih uvesti u zemlju koju je Bog obećao Abrahamu. Ovdje je poanta da Bog odlučuje dopustiti da se pobuna i dogodi i nastavi kada namjerava pobunu upotrijebiti kao svjedočanstvo istine.

Stav pravedne ogorčenosti što ga je očitovao Samuel očitovala je i Ellen White.

„Nikada prije nisam među našim narodom vidjela takvo čvrsto samozadovoljstvo i takvu nespремnost da se primi i prizna svjetlo kakva se očitovala u Minneapolisu. Pokazano mi je da nitko iz te skupine koji je njegovao duh očitovan na tom sastanku više neće imati jasnu svjetlost da razazna dragocjenost istine koja im je poslana s neba sve dok ne ponizi svoju oholost i ne prizna da nije bio pokretan Duhom Božjim, nego da su mu um i srce bili ispunjeni predrasudama. Gospodin im se želio približiti, blagosloviti ih i izliječiti ih od njihovih otpada, ali oni nisu htjeli poslušati. Njima je upravljao isti duh koji je nadahnjivao Koraha, Datana i Abirama. Ti su ljudi u Izraelu bili odlučni oduprijeti se svakom dokazu koji bi pokazao da su u krivu, te su ustrajali i ustrajali na svojem putu otuđenja, sve dok mnogi nisu bili odvučeni da im se pridruže.“

„Tko su bili ti? Ne slabi, ne neuki, ne neprosvijetljeni. U toj pobuni bilo je dvjesto pedeset knezova, uglednih u zboru, ljudi na glasu. Kakvo je bilo njihovo svjedočanstvo? ‘sva je zajednica sveta, svaki od njih, i Gospodin je među njima; zašto se onda uzdižete iznad zbora Gospodnjega?’ [Brojevi 16,3]. Kad su Korah i njegovi drugovi poginuli pod Božjim sudom, narod koji su bili zaveli nije u tom čudu vidio ruku Gospodnju. Sljedećega jutra sav je zbor optužio Mojsija i Arona: ‘Vi ste pobili narod Gospodnji’ [redak 41], i pošast se sručila na zbor te je poginulo više od četrnaest tisuća.”

„Kada sam nakanila napustiti Minneapolis, anđeo Gospodnji stade kraj mene i reče: ‘Ne tako; Bog ima djelo za tebe učiniti na ovome mjestu. Narod ponavlja pobunu Korahovu, Datanovu i Abiramovu. Postavila sam te na tvoje pravo mjesto, što oni koji nisu u svjetlu neće priznati; neće poslušati tvoje svjedočanstvo; ali ja ću biti s tobom; moja će te milost i sila poduprijeti. Ne preziru oni tebe, nego glasnike i poruku koju šaljem svojem narodu. Pokazali su prezir prema riječi Gospodnjoj. Sotona je zaslijepio njihove oči i izopačio njihov sud; i ako se svaka

duša ne pokaje za ovaj svoj grijeh, za ovu neposvećenu neovisnost koja vrijeđa Duha Božjega, hodat će u tami. Uklonit ću svijećnjak s njegova mjesta ako se ne pokaju i ne obrate da ih iscijelim. Pomutili su svoj duhovni vid. Nisu htjeli da Bog očituje svojega Duha i svoju silu; jer imaju duh poruge i gađenja prema mojoj riječi. Lakoumnost, ispraznost, zadirkivanje i šala svakodnevno se prakticiraju. Nisu upravili svoja srca da mene traže. Hode u iskrama vlastitoga ognja, i ako se ne pokaju, leći će u žalosti. Ovako govori Gospodin: Stoj na svojoj stražarskoj dužnosti; jer ja sam s tobom i neću te ostaviti niti te napustiti.’ Ove riječi od Boga nisam se usudila zanemariti.” The 1888 Materials, 1067.

Sestra White usporedila je Samuelov stav te joj je bilo rečeno da ostane s pobunjenicima i njihovom pobunom te da „stoji na” „mjestu” svoje „dužnosti”. Bilo joj je zapovjedbano da ostane na svome mjestu, nakon što je ona (proročica) odlučila prepustiti pobunjenike i njihovu pobunu njima samima.

Pravilo prvoga spominjanja, koje je primarna sastavnica načela Alfe i Omega, ukazuje na to da je prvi put kada se neka tema spominje od vrhovne važnosti. Sâmo početak Luciferove pobune bio je povezan s činjenicom da je Bog, da je to htio, imao svu silu potrebnu da ukloni Lucifera već pri samoj prvoj sebičnoj misli koja je nastala u Luciferovu umu. Bog je mogao ukloniti Lucifera iz stvorenja, i ima takvu moć da je, kad bi to odlučio učiniti, mogao to učiniti na takav način da drugi anđeli ne bi ni znali što se dogodilo. Naravno, On to nije učinio, jer bi to, među ostalim, bilo nijekanje Njegova karaktera, ali On doista posjeduje stvaralačku moć koja bi Mu omogućila da učini upravo to. Ali On to nije učinio. Strpljivo je dopustio da pobuna postane dijelom svjedočanstva o Njegovu karakteru, dijelom svjedočanstva o velikoj borbi koja je započela na nebu i koja je naposljetku trebala doći na zemlju. To je ono što je Mojsijev dijalog postigao za drevni Izrael. Bog je dopustio da naraštaj pobunjenika pomre u pustinji i upotrijebio je tu povijest kao biblijski primjer da bi unaprijedio istine povezane s vječnim evanđeljem.

Tako je bilo i s odbacivanjem Boga kao kralja u Samuelove dane. Samuelu je bilo naloženo da nastavi i ostane na svojem mjestu dužnosti, unatoč svojim osobnim uvjerenjima i proročkom znanju. Taj se element Božjeg proročkog i povijesnog nadzora prepoznaje i u obnovi hrama nakon babilonskoga sužanjstva. Bog je preorekao i upravljao svakim dijelom sedamdeset godina sužanjstva; povratkom u Jeruzalem, obnovom Jeruzalema, hrama te ulica i zidina. Izložio je vremenska proročanstva koja su označavala kada će biti oslobođeni iz sužanjstva. Odredio je koliko će biti uredaba koje će označiti početak dvije tisuće i tristo godina. Po imenu je odredio Kira, poganskoga kralja koji će prvom uredbom započeti taj proces. Svi elementi obnove Jeruzalema i hrama bili su izričito određeni, a On je podigao pravedne ljude i proroke da izvrše to djelo.

Unatoč svojoj očitoj božanskoj proročkoj predspoznaji i intervenciji, pobuna koja je dovela do babilonskoga sužanjstva već je bila dovela do završetka Njegove osobne prisutnosti s narodom Božjim. Šekina-slava nikada se nije vratila u hram koji je bio ponovno sagrađen. Cijela je ta povijest bila upotrijebljena kako bi pružila proročku strukturu povijesti na svršetku svijeta, premda hram nikada više nije bio blagoslovljen prisutnošću šekine u Svetinji nad svetinjama. U tom smislu, hram koji je bio ponovno sagrađen bio je svjedočanstvo ne o Božjoj prisutnosti, nego o

Izraelovoj pobuni. Ipak, proroci te povijesti, kao što su Samuel i sestra White u Minneapolisu, nastavili su služiti u svojstvu proroka.

Pobuna Lucifera prva je stvar koja se spominje u velikoj borbi između Krista i Sotone, a Bog je dopustio da se pobuna nastavi radi svojih vlastitih ciljeva. Samuelu je, unatoč njegovu pravednom ogorčenju zbog Izraelove želje da bude poput drugih naroda, bilo naloženo da sudjeluje u pomazanju prva dva kralja. A Božji su proroci sudjelovali u ponovnoj izgradnji Božjega hrama, hrama koji više nikada neće imati šekinsku prisutnost Boga.

Oni koji rabe svoje „zdjele bajki” protiv proročke Riječi, u nastojanju da prikriju pobunu adventizma 1863. godine, i koji odlučuju temeljiti svoj argument na logici da bi, da se 1863. dogodilo išta pogrešno, proročica to zabranila, svojevoljno su neupućeni u prvo načelo koje je prepoznato pri samom prvom spomenu pobune protiv Boga. Bog dopušta pobunu radi vlastitih ciljeva, i ako odabere da Njegovi proroci ostanu neutralni ili nijemi u pobunama koje bi se mogle pojaviti, to je Njegov izbor.

Dok počinjemo razmatrati proces kušnje od 1844. do 1863., koji je bio predodređen s deset kušnji u kojima je drevni Izrael zakazao nakon što je prešao Crveno more, nužno je razumjeti ovu biblijsku činjenicu. Božji proroci djeluju kao Njegovi proroci u vremenima poslušnosti i neposlušnosti, a ponekad ne prosvjeduju protiv pitanja koja bi se na prvi pogled činila nečim protiv čega bi se od proroka očekivalo da prosvjeduje. Ponekad su očito svjesni pobune, ali su obuzdani, a u drugim prilikama Gospod stavlja svoju ruku preko njihovih očiju u pogledu pobune. Kada se ta perspektiva prepozna, 1863. godina postaje značajna razdjelna oznaka u povijesti šestoga kraljevstva biblijskog proroštva, i za rog protestantizma i za rog republikanizma.

Govorio sam i po prorocima; umnožio sam viđenja i po službi prorokâ služio se usporedbama.
Hošea 12,10.